

Hyvät sukuseuran jäsenet...

Ohessa katsaus vuoden 2006 loppuvuosi/2007 alkuvuoden toiminnasta. Sukuseura kokoontui heinäkuun 8:pnä Olai ja Maija Baumannin kotiin Katumajärven rannalle. Paikalle kokoontui lähes 50 eri sukuhaaran jäsentä. Meitä suosi mitä parhain kesäsää ja muutenkin tunnelma oli lämmin ja arvokas.

Kerron pienen tarinan Katumajärveltä. Tämä tapahtui eräänä toukokuun lauantaina 2007. Paikalla olleet muistavat varmasti jyrkän mäen jota ajettiin alas ja ennen kuin käännyttiin lehmuskujalle siinä olevan jyrkän mutkan. Käyn aamuisin koiramme Picsun kanssa lenkillä. Kyseinen aamulenkki alkoi kuitenkin poikkeuksellisesti. Mutkassa olevan ikivanhan omenapuun korkealla olevassa oksanhangassa roikkui vasemmasta siivestä lokki.

Se pyristeli voimakkaasti ja yritti irrottautua siitä onnistumatta. Hain tikkaat ja yritin kiivetä lokkia lähelle. Puu tuntui kuitenkin heikolta. Maija-vaimoni soitti hätäkeskukseen ja pyysi neuvoja. Puolen tunnin kuluttua jyrkkää mäkeä ajoi alas valtavan kokoinen paloauto sisällä neljä palomiestä. Pari heistä kiipesi auton katolle, josta he ylettyivät samaan lokista kiinni ja irrottamaan linnun. Yksi palomiehistä piteli sitä lempeästi käsissään hetken. Lokki oli vielä hätäntynyt, levoton ja ehkä hämmästynyt.

Sovimme yhdessä palomiesten kanssa päästävämme sen kokeilemaan lentämistä. Se jatkoi reippaasti matkaansa Picsu perässä haukkuen. Tästä kaikesta jäi hyvä mieli ja tapahtuneesta luki seuraavan päivän Hämeen Sanomissa. Olemme asettaneet toiveita toiminnallemme, suurin osa niistä on toteutunut. Sukukirjan tekeminen hakee vielä muotoaan ja henkilöä

joka aktiivisesti veisi sitä eteenpäin. Uskon, kun kirjoittaminen aloitetaan, niin kaikki pystyvät tukemaan tekijää omalta osaltaan.

Hallitus on kokoontunut vuoden aikana kerran ja Värjärimestarien tekijät pariinkin otteeseen. Nettiosoitteita on kerätty ja tallennettu. Omat kotisivumme ovat käytössä. Niihin on kuitenkin kirjoitettu/kommentoitu liian passiivisesti.

Tärkeää on kuitenkin sukuseuran yhteiset kesätapaamiset. Työyhteisössä, ystäville olen kertonut sukuseurastamme ja toiminnastamme. Heiltä tulee ihailua ja arvostusta tällaiseen toimintaan. Useat harmittelevat, että ei heillä sukuseuraa ole, kylläkin paljon sukulaisia kuitenkin vailla mitään yhteyksiä. Sukulaiset ovat tärkeä side.

Eeron haaste meille kaikille on – kaikki lapset, isät, äidit yksin tai yhdessä kirjoittamaan on toteutumassa jo tulevassa Värjärimestarin Sanomissa.

Tulevan kesän sukutapaaminen pidetään lauantaina 7:pnä heinäkuuta Torralla, Nikulan talossa. Aloitamme päivän klo 10.15 Tammelan hautumaalla viemällä esivanhemmillemme kukkatervehdyksen. Tämä jälkeen jatkamme Torrolle. Lisäohjeet kutsussa.

Sukuseuramme pankkitili on **Nordea Forssa 200918-5022** sinne saa maksaa vapaaehtoisen jäsenmaksun. Me tarvitsemme sitä. Kiitos.

Ystävällisin terveisin
Olli Baumann

Alma-tädin elämää teinipojan silmin

Katselen vanhoja valokuvia ja muistelen kouluvuosiani luonasi Turussa. On aika kiittäen muistaa ja muistella. Sinun koulutiesi oli aluksi vaikeaa, menithän ylimääräiseksi oppilaaksi Torron kansakouluun vasta 11-vuotiaana. Olit vahingoittunut vakavasti niittokoneessa. Jalkasi onnistuttiin kuitenkin naulaamaan, mutta paraneminen tietysti kesti kauan. Koko elämäsi ajan jouduit ontuen kävelemään.

Torron kansakoulussa olit kaksi vuotta ja sittemmin lähdit yhteiskouluun Forssaan. Asuit viikot koulukortteerissa III linjalla ja viikonloppuisin mm. Aukusti-veli kyyditsi Sinua hevosella Torron ja Forssan väliä. Ylioppilaaksi kirjoitit v.1916 ja lähdit opiskelemaan lääketiedettä Helsingin Yliopistoon. Asuit aluksi serkkujesi Helena Anttilan ja Helmi Karon kanssa, jotka opiskelivat sairaanhoitajiksi.

Valmistuit lääkäriksi ja teit pitkän elämäntyösi auttaen ihmisiä. Erikoistuttuasi lastentautien erikoislääkäriksi hoidit turkulaisia koululaisia lähes kolme vuosikymmentä Turun kansakoulujen lääkäriinä. Kuinka tärkeää työtä koululaisten parissa teitkään noina sotien, jälleenrakentamisen ja maalta kaupunkiin muuttamisen vuosina. Koskaan et valittanut väsymystäsi vaan iltaisin hoidit vielä yksityistä vastaanottoasikin.

Kun Aukusti-veljesi oli sinua kuljettanut vuosikaudet Torron ja Forssan väliä kouluun, hän lähetti poikansa oppikoulua käymään Turkuun sinun luoksesi! Näin hän välttyi jokaviikkoisista koulukuljetuksista. Aloitin oppikouluni syksyllä 1940.

Sinulla oli kaunis koti Maalaistentalossa – siinä Alvar Aallon sokkeloisessa luomuksessa. Minut sinä majoitit 35m² suuruiseen saliisi. Asunnossa oli paljon neliöitä, mutta huoneita vain neljä, keittiö ja eteishalli.

Muistan, kun pelasitte skruuvia ystävättärien kanssa ja joskus poikkesi myös talossa asunut herramies-apteekkarikin visiitille. Sukulaisia meillä pistäytyi usein.

Sinä olit aina hyväntuulinen ja leppoisa. Kun Sinut määrättiin sotavuosina kunnanlääkäritehtäviin mm. Euraan ja sittemmin Pöytyän, Yläneen, Auran ja Oripään yhteiseksi lääkäriksi minä jäin yksin Turkuun sinun kotiisi kuukausiksi. Sinä luotit melkoisesti minun pärjäävän ja toimivan asiaankuuluvasti niin koulussa kuin asunnossasikin.

Ruokaa meillä korttiajasta huolimatta oli, sillä monet potilaat ja sukulaiset muistivat meitä ruokapaketein. Kyllä sinä varmaan huomasit, että kellarin hillopurkeissa ilmeni hävikkiä tai talviomenat korissa vähenivät, mutta koskaan et siitä huomauttanut tai moittinut.

Alma koululaisia tarkastamassa

Sinä kyselit joskus läksyistäni, mutta minulla taisi silloin olla piirustusta, laulua ja uskonnosta vanha läksy. Muistelit joskus omia kouluajojasi ja varsinkin silloista pakkovenäjän opiskelua. Oli kuulemma ollut kova paikka niin opettajille kuin oppilaillekin, kun kouluun tuli valtion taholta venäjän kielen tarkastajat!

Muistan omia kouluvuosiani Turussa lämmöllä – sainhan olla kahdeksan vuotta asumassa luonasi.

Kun oma koulu-urakkani oli ohi ja asevoimat kutsuivat, seuraavat sukulaisnuoret muuttivat luoksesi. Sinä annoit tuellasi ilmaa siipiemme alle etsiessämme koulutuksen avulla omia elämämme uria.

Alma-täti, kiitos vuosistani luonasi

Veljenpoika Eero

PS.

Alman vanhemmat olivat: Aksel Albin Carlsson-Nikula ja Amanda Karoliina os. Karo.

Sisarukset : Akseli, Aukusti ja Lempi Nikula

Eero

eero.nikula@luukku.com

Hilma Julia (Carlsson) Erkkilä ja hänen jälkeläisensä

C. G. Carlssonin nuorin tytär

Nuorimman Carlssonin tyttären nimen lukee aina esivanhempien haudalla käydessään. Suuren vaahteran siimeksessä Tammelan kirkkomaalla sijaitsevaan suvun kanta-vanhempien kiveen on näet kaiverrettu myös Hilma Julian ja hänen puolisonsa tiedot. Carl Gustaf, vaimonsa Karoliina Vilhelmiina sekä heidän tyttärensä Hilma Julia kuolivat kaikki vajaan kolmen vuoden aikana aivan 1900-luvun alussa. Ehkäpä juuri tämän vuoksi Hilma Julia on ainoana C. G. Carlssonin lapsista tullut haudatuksi vanhempiensa kanssa samaan paikkaan. Palataanpa kuitenkin nuorimman tyttären tarinan alkuun.

Hilma Julia syntyi Carlssonin perheen yhdeksäntenä lapsena 28.4.1866. Perheessä jo tutuksi käyneen etunimen lisäksi hän peri toisen nimen leikki-ikäisenä vahingonvalkean kautta kuolleelta siskoltaan. Hilma Julian varhaislapsuuteen sijoittuvat suuret muutokset perheen elämäntilanteissa. Hän lienee kuitenkin ollut niin pieni taapero, että maaseudulle muuttoon tai isän eläkkeelle siirtymiseen on tyttösen ollut helppo sopeutua.

Lapsuutensa Hilma Julia eli Nikulan talossa Torrolla. Nuorena neitona hän muutti Hykkilän kylään Könnön taloon muun perheen mukana, kun isovelji otti Nikulan talon hoitaakseen. Vaikka Hilma Julia oli välillä palveluksessa Talpian Kälkällä, ehti hän asua Könnöllä vielä vuosia ennen avioitumistaan 1895. Hilma Julian aviomies Nikolai Erkkilä oli samasta kylästä ja sisarensa kautta ennestään Hilmalle tuttu.

Nikolai Erkkilä (1867-1930) oli toinen rustitilallisen kahdesta pojasta. Veljeksillä oli vanhempia siskoja, joista aikuisiksi eli kolme. Erkkilän sisarusarjalla on osoittautunut olevan vahva yhteys Carlssonin suvun vaiheisiin: Nikolain Evelina-sisar oli nimittäin aikaisemmin avioitunut Hilma Julian veljen Karl Vladimir Carlssonin kanssa. Erkkilän sisarusarjan esikoisesta Amandasta tuli puolestaan erittäin merkityksellinen vaikuttaja Hilma Julian ja Nikolain tyttären elämässä.

Hilma Julia ja Nikolai asettuivat asumaan Erkkilän talon läheisyyteen pienempään rakennukseen. Pariskunnalle syntyi 13.3.1897 tytär Hilma Emeliina, joka jäi perheen ainokaiseksi. Tammelan kirkonkirjoista tosin näkyy, että Hilma Emeliinalla oli ollut Albert Nikolaiksi 1896 kastettu vanhempi veli. Vanhemmille hänen syntymänsä oli samalla surunpäivä, sillä pieni poika ei elänyt vuorokauttaakaan.

Ilmeisesti Hilma Julia sairasteli jonkin aikaa ennen kuolemaansa. Hilma Emeliina ei koskaan ole osannut jälkipolville kertoa, mihin hänen äitinsä menehtyi.

Joitakin viitteitä on siihen suuntaan, että kyseessä olisi saattanut olla keuhkotauti. Ainakin pikkutyttö mieleen oli jäänyt mielikuva äidin yskimisestä. Äidin sairaus ehkä väritti perheen arkea: oman navetan rakennustyötkin kuuluvat jääneen suunnittelun asteelle. Hilman miehellä olisi kyllä kädentaitoa ollut erityisesti puun käsittelyyn.

Hilma Julian elontie päättyi Forssan sairaalassa vuonna 1904. Hilma Emeliina oli äitinsä kuollessa vain seitsemänvuotias. Äidin perintö tyttarelleen jäi monessa suhteessa niukaksi. Kun Hilma Emeliinan varhaislapsuuden talo vielä myöhemmin paloi, ei ainoalle tyttarelle jäänyt isänsä jälkeä kodistaan montaa muistoesinettä. Lukemisen jälkeen taidon äiti kuuleman mukaan olisi kuitenkin ehtinyt tyttarelleen opettaa.

Täidin perheen kasvatti Hilma Emeliina

Hilma Emeliina/Emilia* (1897-1985) päätettiin laittaa isän siskon hoitoon äidin kuoleman jälkeen. Isän rooli katsottiin ilmeisesti tyttären elämässä vähemmän tärkeäksi, joten näin Hilma Emeliina muutti tätinsä Amandan ja tämän aviomiehen Vihtori Lammisen perheeseen. Amandalla ja Vihtorilla oli ennestään neljä lasta, joten perheen arki oli varmasti vilkasta ja elävää. Myöhemmin Lammiset päättivät vuokrata Somerniemeltä talon ja näin Hilma Emeliinan synnyinpaikka Tammelan Hykkilän kylä jäi taakse.

Somerniemelle muuttaessaan Hilma Emeliina oli yksitoistavuotias ja Pusulaan hänet on merkitty muuttaneeksi kaksikymppisenä. Amanda Lammisen perheen ratkaisut selittävät jälkimmäisenkin muuton. Lammiset kun olivat ostaneet oman Palomäen paikan Pusulasta Töllistä. He rakensivat mailleen 1920-luvun alussa uuden talon, joka ehti olla myös Hilma Emeliinan kotina muutamia vuosia.

Pusulan Töllistä tuli Hilma Emeliinalle pysyvä kotiseutu emännänpaikan ja aviomies Kaarle Ferdinand Janssonin (1897-1946) myötä. Kaarle Ferdinand osti Pakkalan tilan vanhemmiltaan 1924, mutta vanhemmat Kaarle Aleksander ja Matilda jäivät ajan tavan mukaan samaan pihapiiriin syytinkiläisiksi pikkutupaa asuttamaan. Pakkalasta tuli Hilma Emeliinalle koti ja elämäntyö, jonka kohtaloissa hän oli vahvasti mukana vielä miehensä kuoleman jälkeen lähes neljä vuosikymmentä. Hilma oli innokas käsityöihminen. Tästä on muistona mm. lastenlapsille virkatut kauniit sängynpeitot.

* Joissain asiapapereissa Hilma Emeliinan toisena nimenä esiintyy Emilia. Tässä tekstissä on kuitenkin käytetty virkatodistuksissa poikkeuksetta esiintyvää Emeliinaa, koska suvussa on ennestään Hilma Emilia.

Juovin pojat

Jansson-nimi muutettiin Juoviksi vuonna 1935. Juovinimen saivat tuolloin myös Hilman pojat Eero Risto, Kaarlo Ensio ja Jalo Pentti. Juovin poikien myötä naislinjaa pitkin kulkenut yhteytemme Carlssonin sukuun saa vahvasti miehisen suunnan.

Eero Risto syntyi vuonna 1922. Eeron elämän suuntaa ohjasi pakosta vakava haavoittuminen sodassa, jonka seurauksena molemmat jalat jouduttiin amputoimaan. Eeron haavoittuminen tapahtui aivan jatkosodan lopussa, kun Kannaksella viisi päivää motissa olleet Suomen sotilaat pääsivät huonon sään turvin jälleen liikkeelle. Eeron osalta motin purkautuminen toi myös epäonnea, koska kranaatinsirpaleet vahingoittivat vakavasti nuoren sotamiehen.

Invaliditeetistaan huolimatta Eero eli liikkuvaa ja seurallista elämää matkoineen ja peliporukoineen. Ulkona liikkuesssa Eero käytteli taitavasti kyynärsauvoja ja oma auto oli hänelle tärkeä vapauden tae. Eero työskenteli pitkään Otavassa hienomekaanikon tehtävissä. Omia lapsia Eerolla ei ollut, mutta veljensä lapsille hän oli tärkeä ja rakas setä.

Vuonna 1927 syntyneestä Kaarlo Ensioista tuttavallisemmin Ensistä tuli jatkaja Pakkalan tilalle. Erityisesti isän kuoltua hän oli Hilma-äitinsä turvana kotitilan karjan ja peltojen hoidossa. Ensi osti Pakkalan tilan 1964. Seuraavana vuonna Ensi sai rinnalleen vaimon Eila Tellervon (os. Arlin) Pusulan Ikkalasta. Kun parille syntyi poika 1966, eleli samalla mäellä pitkään neljä Juovia. Markku-pojalla oli yläkerrassa mummu seuraamassa veijarin edesottamuksia. Loma-aikoina Pakkalan mäellä usein toimittiin kahdeksan hengen voimin, kun Eero ja Pentti perheineen saapuivat.

Hilman nuorin poika Jalo Pentti (synt. 1931) oli myös löytänyt vaimonsa Sylvi Elinan (os. Tuomisto) kotipaikkakunnaltaan, vaikka yhteinen tie veikin Eeron lailla pääkaupunkiseudulle. Pentin työura kului kirjanpainokoneiden parissa ja Sylvin sairaalamaailmassa hoitotyössä. Pariskunnan tytär Elina Kristiina syntyi vuonna 1965. Serkukset Elina ja Markku olivat niin samanikäiset, että Hilma Emeliinan jälkikasvun oli tavatessa helppo saada aika yhdessä kulumaan.

Juovin pojista Ensi tuli ensimmäisenä tiensä päähän. Hän kuoli sydänkohtaukseen omalla pihamaallaan 1997. Tämän seurallisen ja vauhdikkaan, kuorolaulua harrastaneen miehen nopea loppu tuli kovin yllättäen. Eero puolestaan hiipui vähitellen, kunnes sairaalajakson jälkeen menehtyi vuonna 2000.

Uuden vuosituhannen tuulia

Ension poika Markku ja Pentin tytär Elina solmivat molemmat tahoillaan avioliiton kuin uuden vuosituhannen aloitukseksi. Elinan ja Jarin Espoon asunnossa touhuaa nyt 2-vuotias Riina-tytär. Riina Elina on tosin saanut maistella hoitokaverienkin seuraa, kun Elina-äiti palasi työhönsä kotitalousopettajaksi.

Elina, Hilma ja Markku

Meillä Pakkalan mäellä liikettä pitää yllä 4-vuotias poika ja 3-vuotias tyttö. Juhamatti Ensio tuntuu jakavan Markku-isän kiinnostuksen maatalouteen ja koneisiin. Pikkusiskonsa hän kyllä uhkaa lähettää kunnan töihin. Onneksi Susanna Maria osaa kyllä pitää tiukasti puolensa. Uusia tuulia Pakkalan tilalla on myös edustanut isännän ideoima perunakioski, joka palvelee itsepalveluperiaatteella erityisesti uusien perunoiden aikaan kesällä.

Elämä on tuntunut vievän meitä kaikkia tällä vuosituhannella melkoista vauhtia. Itse kirjoittelen tätä tekstiä vuoden alusta alkaneella äitiyslomallani. Luokanopettajan työni on saanut taas joksikin aikaa jäädä, kun aika kuluu helmikuussa syntyneen pikkutyttösen ja hänen isompien sisarustensa hoidossa. Eila-mummin ja Rauman Matti-papan apua tarvitaankin vähintään entiseen tapaan.

Meille ainoille lapsille laajempi sukuyhteys on erityisen arvokas asia. Onnellista on, että Markkun sukukuntaa pitkälti yhdistää tämä uusmaalainen kotiseutu. Kesän tullen saadaan Pentti ja Sylvikin aivan kävelymatkan päähän Vahteristoon asustamaan. Silloin saavat taas pikkuserkukset tilaisuuksia porukalla pyörittää Pentti-vaaria.

Hilma Julian jälkeläisten puolesta
Anne-Mari Juovi

Jukka Hovila

Ylöjärveläinen kanttori Jukka Hovila innostui kertomaan sukujuhlien lomassa toimittajalle sekä isänsä että omaa tarinaansa. Tässä siis kertomuksia Carlsonin suvun 12. haaran vaiheista.

Jukka Hovilan isä, Väinö Hovila, asui nuoruudessaan Loimaalla. Hän kuitenkin eli varsin liikkuvaista elämää. Ensimmäinen paikkakunta, johon Väinö Hovila Loimaalta lähti, oli Jalasjärvi. Jalasjärvelle Väinö päätti lähteä loimaalaisen kelloseppä Kallioisen kehotuksesta 1930-luvun loppupuolella. Työkseen Väinö korjasi Jalasjärvellä polkupyöriä.

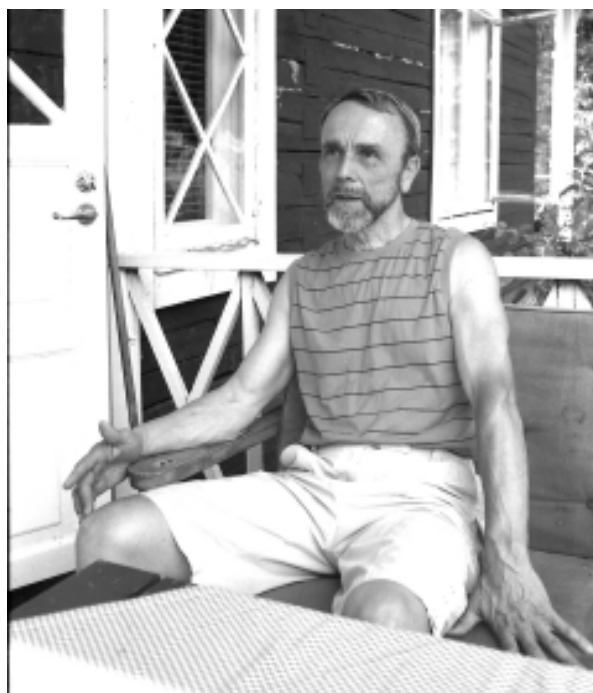
Samoihin aikoihin Jalasjärvellä asui muuan nuori leskirouva, Lempi Saarela. Hän piti maatilaa kahden pienen poikansa kanssa. Väinö Hovilasta tuli Lempi Saarelan tilanhoitaja. Pian näiden kahden välille syntyi kuitenkin syvempi yhteys ja näin ollen he päätyivät pian naimisiin. Väinön ja Lempin perheeseen syntyi neljä poikaa: Ilkka vuonna 1941, Jukka vuonna 1943, Pekka vuonna 1947 ja hännänhuippuna Markku vuonna 1955.

Vuonna 1945 perhe Hovila muutti Kauhajoen Nummijärvelle. Nummijärvellä Väinö ja Lempi päätyivät raivaamaan valtion kylmätilaa. Valtion kylmätila oli maapalsta ilman asutuksia. Pellot tuli raivata ja rakennukset rakentaa itse. Ensimmäistä taloa alettiin rakentaa 1940-luvun lopussa. Samanaikaisesti alkoi ensimmäisten peltojen raivaus ja viljely. Soisen metsikön puusto kaadettiin pokasahalla ja kirveellä, kannot nostettiin käsityökaluin, kuokalla, kirveellä ja rautakangella.

Ensimmäiset sadot olivat lupaavan runsaita. Karjaa hankittiin heti kun karjarakennukset valmistuivat: lehmiä, sika, lampaita ja kanoja. Työjuhtana oli hevonen. 1950-luvun puoliväliin mennessä peltoa oli raivattu 25 hehtaaria, josta viimeisimmissä kantojen raivaamiseen käytettiin jo konevoimaakin. Yhteensä tilaa oli 50 hehtaaria.

Hallituksen vaihtuessa muuttui myös maatalouden tukitilanne huonommaksi. 1950-luvulla olisi pientilan pitämiseen tarvittu salaojitus ja koneistusta. Hoviloille nämä tarpeelliset seikat eivät kuitenkaan olleet mahdollisia; heillä oli Jukka Hovilan mukaan tuloihin nähden runsaasti velkaa ja esimerkiksi peltojen salaojittaminen ja tilan koneistaminen olisivat vielä tarvinneet huomattavaa panostusta.

Huonojen tulevaisuudennäkymien vuoksi eivät Jukka Hovilan vanhemmat veljet halunneet jatkaa tilanpitämistä. Maanviljely oli riskialtista työtä esimerkiksi hallojen ja tulvien vuoksi. Väinö Hovila näki, että Nummijärveltä oli lähdettävä pois, vaikka paikka olikin heidän mielestään ollut ihana. Tilivälit olivat liian pitkät

Jukka Hovila Katumalla

elämiseen, vaikka Väinö olikin talvisin ollut metsätöissä.

Vuonna 1956 perhe Hovila muutti Ylöjärvelle. Väinö pääsi rakennuksille sekatöihin. 1960-luvun alussa hän pääsi työhön silloiseen pohjoismaiden suurimpaan betonivalimoon, jossa hankki taidon betonielementtitekniikkaan, tuolloin uudelle ja merkittävälle alalle. Myöhemmin hän kahden työtoverinsa kanssa perusti pienen betonivalimon Korialle. Väinö Hovilan epäonneksi hänelle puhkesi pian kuitenkin varsin paha kromiallergia, joten betonivalimossa jatkaminen kävi mahdottomaksi. Hovilat olivat taas puilla paljalla ja edessä oli paikkakunnan vaihdos.

Hovilat muuttivat Lempäälän Hervantaan, josta Väinö osti pienen maatilan kokeillen siellä muun muassa sipulinviljelyä ja lampaiden tarhausta. Pian hän kuitenkin huomasi, että pienillä volyymeilla eivät nämä alat pidä perhettä leivässä. Seuraavaksi perhe muuttikin Tampereen Aitolahteen, missä Väinö uudelleenrakensi vanhan hirsirunkoisen talon perheen asunnoksi.

Seuraavaksi Hovilat lähtivät Kangasalle. Kangasalla Väinö Hovila osti nakkikioskin paikkakunnan keskustasta. Nakkikioski sijaitsi Tampere-Lahti -tien varrella, ja niinpä menestystä piisasi.

Hovilan nakkikioskilla kävivät erityisesti poliisit, joille maistui kioskin oma erikoisuus: hampurilainen, joka oli prässäetty grillissä niin, että se oli juuri sopivan kokoinen suuhun laitettavaksi. Lihapullataikinan Hovilan hampurilaisiin teki vaimo Lempi. Vihdoin Väinö Hovila pystyi asettumaan aloilleen; hän pyöritti elintarvikekioskiksi laajentamaansa paikkaa eläkeikänsä saakka.

Viimeiset kuusi vuotta Väinö tienasi hyvin säännöllisesti, joten hän päätti ostaa Kangasalan asemakylältä ratamestarin 1920-luvulla rakentaman puutalon, jonka

Hovilan perhe puutarhassa Aitolahdella, Rantalan tilalla 1968. Vasemmalta Leena, Selma-täti, Jukka, Aiti-Lempi, Pekka ja Isä-Väinö.

hän kunnosti viihtyisäksi eläkeasunnoksi. Talossa asuu nykyisin nuorin poika Markku.

Jukka Hovila

Jukka Hovila alkoi opiskella kanttoriksi Tampereen Musiikkiopistossa vuonna 1958. Sibelius-Akatemiassa kirkkomusiikin osastolla hän aloitti vuonna 1964. Opintonsa Jukka sai valmiiksi vuoden 1967 aikana. Ensimmäisen kanttorin virkansa hän sai Luopioisista vuosiksi 1968-1971. Vuonna 1969 Jukka Hovila meni naimisiin vaimonsa Kristinan kanssa, joka on ammatiltaan kieltenopettaja.

Luopioisten jälkeen, vuonna 1971 Hoviloiden tie vei Lempäälään, koska Jukka Hovila sai Lempäälän seurakunnasta kanttorin viran. Lempäälässä Hovilat viihtyivät jopa 14 vuoden ajan. Siellä myös syntyivät perheen kaikki kolme lasta: Jyri-Pekka (1974), Leeni-Maria (1978) ja Hanni-Tuulia (1980). Vuonna 1985 perhe muutti Lempäälästä Parkanoon, jonka jälkeen Hovilat päätyivät jälleen Ylöjärvelle vuonna 1987.

Vuoden 1990 tienoilla perheen äiti, Kristina, sai kuitenkin vakituisen viran Mäntästä englanninopettajana. Lapsista vanhin ja keskimäinen sekä talo jäivät kuitenkin Ylöjärvelle. Kahdeksan vuoden kuluttua Jukka palasi takaisin aikaisempaan virkaansa Ylöjärven maisemiin. Siellä Jukka Hovila asuu kuluvan vuoden alussa eläkkeelle siirtyneen vaimonsa kanssa yhä edelleen.

Kaiken tämän jälkeen Jukka Hovila totesi tyyneesti, että tällainen liikkuvainen elämäntyylisi yksinkertaisesti sopii heidän perheelleen. Näin lienee asian laita.

Maria Huikuri

Maija Hertz-Baumann

Kesätapaamisen isäntäparimme, Olli ja Maija

Vuoden 2006 sukutapaaminen pidettiin Hämeenlinnan Katumajärven rannalla, sukuseuran puheenjohtajan Olai Baumannin ja hänen vaimonsa Maija Hertz-Baumannin kotona. Juhlien jälkeisenä päivänä päätin kysellä kokousta emännöineen Maijan tunnelmia. Keskustelu tuokio pidettiin aurinkoisella terassilla juhla seuranneena päivänä, jolloin Maijakin tuntui olevan helpottuneen ja tyytyväisen oloinen.

Hei Maija, minkälainen tunnelma sukutapah- tumasta jäi sinulle?

M. H.-B.: Sukukokous oli mielestäni hyvin onnistunut, koska tunnelma oli vapaa ja välitön. Alkujännityksen lauetta ihmiset alkoivat porista keskenään.

Oliko juhlien valmistelussa paljon tekemistä?

M. H.-B.: Valmistelimme juhla yhdessä Ollin kanssa. Ruokapuolen järjestely sujui hyvin; onhan Olli kyseisellä alalla ammattilainen. Ruokailun järjestely jäi tietenkin Ollille. Itse puuhastelin lähinnä pihatöiden parissa. Hommaa oli kuitenkin paljon, koska koen olevani jonkin sorttinen perfektionisti tällaisissa asioissa. Varsinkin ympäristön kuntoon laittamisessa oli paljon työtä.

Selvä, milloin sitten teitte päätöksen, että juhlat pidetään tänä kesänä juuri Katumalla?

Päätös tehtiin keväällä. Juhlien järjestäminen tuntui kuitenkin luonnolliselta, koska olemme järjestäneet

Tomas Baumann

samantyyppisiä tapaamisia Katumalla aiemminkin. Lisäksi Katuma on mainio paikka juuri kesäisten tapahtumien järjestämiseen. Ongelmia tuotti ainoastaan se, että luonto tietenkin villiintyi juuri kesällä. Pihan kuntoon laittamisessa olikin sitten työtä.

Työtä on varmasti ollut paljon, miltä nyt tuntuu, kun sukutapaaminen on jo ohi?

Tuntuu siltä, että kaikki meni hyvin. Mante ja Hessu olivat keittiössä suuri apu. Ilman heidän apuaan emme olisi pystyneet seurustelemaan vieraiden ja sukulaisten kanssa. Varsinkin Olli olisi varmasti jumittunut keittiöön.

Näinhän se varmaan on. Viimeiseksi kysyisin vielä sitä, onko Carlsonin suku sinulle tuttu ja millä tavalla?

Tietenkin Carlsonin suku on minulle tuttu Ollin kautta. Olin myös mukana vuonna 1998 pidetyssä Vanajanlinnan sukutapaamisessa. Harvoin sitä kuitenkaan näkee muuta sukua kuin niitä aivan lähimpiä. Sukutapaamisessa tuli sellainen olo, että ihmiset olivat hyvin lämpimiä ja mukavia, kun heidän kanssaan pääsi juttelemaan. Ollin sukutapaamisten myötä olen alkanut miettiä myös omaa sukuani. Vaarini on päässyt sukututkimuksessa jopa 1100-luvulle asti. Silti meillä ei koskaan ole ollut sukujuhlia.

Maria Huikuri

Aluksi haastattelin yhtä sukukokouksen nuorimmista osallistujista, 15-vuotiasta Tomas Baumannia, joka kuuluu Carlssonin suvun toiseen sukuhaaraan. Tomas on siis Aksel Albin Carlsson-Nikulan jälkeläisiä.

Tomas kertoi tietävänsä isän puoleisesta suvustaan suhteellisen paljon. Suvun merkittävimpiä henkilöitä muistelllessaan hänelle tuli ensimmäisenä mieleen hänen isoäitinsä isä Akseli Nikula, joka toimi aikoinaan muun muassa eduskunnan jäsenenä. Lisäksi Akseli Nikula oli jäsenenä Nuorsuomalaisessa puolueessa sen alkuaikoina. Akseli myös osti Katumalla sijaitsevan Risto Rytin entisen tilan, jolla sukujuhlat kesällä 2006 pidettiin. Tomas Baumann kertoi tuntevansa lähimpää sukuansa suhteellisen hyvin, vaikka muu suku on hänelle jäänyt hieman kaukaisemmaksi. Tämä on Tomasin mielestä hieman harmillista.

Tunnelma Katumalla oli Tomasin mielestä mukava. Katumalle on hänen mielestään aina mukava tulla; onhan tila järven rannalla ja usein siellä tapaa vielä mukavia sukulaisiakin. Vaikka tunnelma muuten juhliissa olikin katossa, jäi Tomasta harmittamaan yksi pieni seikka: melkein puolet alun perin juhliin aikoneista oli peruuttanut tulonsa.

Maria Huikuri

Onks äiti kotona?

Vuosi sitten muistelin tätejäni ja enojani ja sivuutin Äidin, Lyyli Kyllikki Hankomäen, os. Hovila, ja totesin, että hän on oman jutun arvoinen. Nyt on aika lunastaa lupaus.

Äidin lapsuusajan tapahtumista tiedämme siis varsin vähän, mutta muistan kuulleen, että hän oli Klaus-isälle tärkeä henkilö varsinkin silloin kun asiat eivät kaikin puolin olleet muuten kunnossa. Isä pyyteli Lyyliä tuomaan sitä ja tätä, mitä milloinkin tarvitsi. Isommat tyttöt taisivat olla jo poissa kotoa ja Valma ja Lyyli olivat kotosalla äitinsä kanssa. Äiti syntyi 23.5.1914 Loimaalla sisarusarjaan seitsemäntenä ja vanhin Selma-sisko oli juuri ehtinyt täyttää 15v.

Äiti oli ollut myös joskus sukulaisissa ”hoidossa.” Muistan mainitun ainakin Salmen Toini-tädin ja miehensä, siis Kaisa-Leenan vanhempien luona.

Aikanaan Äiti oli tullut Karinaisten kunnan Kyröön Maapohjaan kauppa-apulaiseksi. Siinä kiven heiton päässä oli Kyrön asema ja asemamiehen perhe. Pienen pienessä asunnossa eli Kustaa ja Hilja Hankomäki poikineen. Kyrössä kehittyi suhde sinisilmäisen Veikko-isän ja Äidin välille. Heidät vihittiin 28.1.1940 sodan keskellä Kyrössä. Tilaisuus oli suunniteltu pidettäväksi aikaisemmin, mutta yksityisasiat oli järjestettävä rintamalomien ehdoilla ja siksi oli morsiuskukatkin hankittava kahteen kertaan.

Talon Isä osti parin kilometrin päästä Karhunojan puolelta. Aina silloin tällöin ajelumme vieläkin katsomassa tuota lapsuudenkotiani. Sinne syntyi monien yritysten jälkeen perhe, jossa oli 3 tyttöä Päivi, Liisa ja Tuija ja 2 poikaa Esa ja Kalle.

Isä lähti töihin Turkuun ja Äiti hoiteli lapsiaan, puutarhaa ja kanoja pihapiirissään. Avukseen Äiti sai Suomen Eilan Karinaisista. En tiedä montako vuotta hän palveli meillä, mutta hän muutti kanssamme vielä Turkuunkin v. 1952. Kyrön asemaseutu oli Äidille ja Isälle hyvin tärkeä. Siellä olivat monet ystävät, joiden luona he kävivät syntymä- ja nimipäivillä ja heidät kutsuttiin vuosien päästä vielä meidän häihimme. Elisenvaaran Yhteiskoulun rakentaminen Kyröön oli myös yhdistävä tekijä koko kyläkunnalle. Äitikin oli kannatusyhdistyksen hommissa innolla mukana vaikka me olimme pieniä. Isä varatuomarina hoiteli tietenkin paperi-asioita ja niin siellä ”suuren” mäen päällä seisoo vieläkin komea koulu. Siihen kouluun pääsi myös Saima Emilian poika, Hannu Taanila, josta olemme kuulleet myöhemminkin.

Tämä lapsuudenkotimme jäi vuosiksi kesäasunnoksi kun muutimme Turkuun. Kesäisin kävimme Karinaisissa joko pyörällä tai autolla tervehtimässä Hilja-

Lyyli ja Veikko

mummu, Kustaa-vaaria ja Pentti-setää ja Mäenpäässä Simolan Armas-setää ja Rauni-tätiä ja Marttia, Marjaa, Ilmaa (Ylirotu), Helliä ja Eilaa sekä tietenkin sitä suuren suurta karjaa joka heidän navetassaan ja sikalassaan oli.

Karhunojan naapurissa asui Saima Taanila lapsineen siis Hannu, Mirja ja Marja-Leena. Hannu oli jo ”iso poika” ja siksi leikimme tytöjen kanssa enemmän.

Äidille puutarhan hoito oli varmasti rentouttavaa. Kaikki juurekset ja vihannekset kasvoivat suorissa riveissä ja rikkaruohot perattiin heti kun niitä ilmestyi. Marjapensaat rehottivat ja raparperin alla oli sammakko- koska sille heitettiin aina vettä kun sitä nostettiin kaivosta. Isä hoiteli omenapuut - jopa vartti eri lajikkeita keskenään ja meillä lapsilla oli ”omat” puut, minun puuni oli sokerimiron.

Entäs Äidin kukkamaat. Nytkin mielessä tuoksuvat hajuberneet kellarin seinustalla, juhannusruusut naapurin kanatarhan laidalla, orvokit, lobeliat ja bellikset ruusupenkkiin reunoilla ja upeat syysleimut talon seinustalla. Sisälläkin kukkivat pelargoniat ja soilikit ja vuosikymmeniä myöhemmin yli 100 Saint Pauliaa Turussa.

Meidän Äitimme oli todellinen kotiäiti. Hän rakensi Isä-Veikon kanssa meille kauniin kodin. Turun kodin ilme oli aivan erilainen kuin Karhunojalla. Äiti ompeli verhot yli 3 m korkeisiin huoneisiin ja pöytäliinoiksi hän valitsi kauniit kankaat ja päärmäsi ja hapsutti ne. Hän ompeli myös valmiiksi piirrettyjä tyynyjä ja pöytäliinoja – niitä on minun kodissani esillä tälläkin hetkellä. Myöhemmin hän etsi kirpputorilta kauniita käsitöitä, jotka sitten pesi, kunnosti ja silitti. Ne ovat todellisia aarteita tänäkin

päivänä. Äiti piti myös huolen siitä, että ainakin minulla oli naimisiin mennessä kapiot kunnossa, minä virkkasin pitsit ja Äiti ompeli ne kiinni!

Käsitöihin meni tietenkin 50-luvulla paljon aikaa muutenkin, koska monet vaatteet Äiti ompeli meille itse ja sukan kutomista ja parsimista 5-lapsisessa perheessä oli pitkään. Ja käsityötähän oli myös ainainen pyykinpesu vaikka pulsaattori kone oli apuna. Pyykin tuli olla puhdasta, valkoisen valkoista ja kirjavien kirkkaita, vaikka jokaisen väriä päästävän vaateen olisi joutunut erikseen pesemään. Pesemisen jälkeen silitettiin tai mankeloitiin kaikki vaatteet ja liinavaatteet.

Turkuun muutettuumme Isä ja Äiti olivat taas rakentamassa yhteiskoulua ja musiikkiopistoa. Niitä ajoilta muistan kannatusyhdistysten myyjäiset, joihin Äiti ompeli kymmeniä esiliinoja. Ne olivat valmiiksi leikattuja ja kotona oli tavallisesti vain ompelutyötä. Toisaalta Äiti oli aina valmis lähtemään Konserttisalin kahvioon kahvinkaatoon ja tiskaamaan. Hän oli hyvin seurallinen ja kotoa pääsi parhaiten pois tekemällä jotain hyödyllistä toisten kanssa.

Meidän kotimme Turussa olivat Kotikadulla, Vartiovuoren puiston laidassa ja Puolalanpuistossa. Olin jo iso tyttö kun Karhunojan kodista luovuttiin ja kesäkotia rakennettiin Kakskertaan, metsään järven rannalle, siellä asuu nyt Tuija-siskoni perheineen. Äiti ja Isä pääsivät vielä kerran puutarhaa hoitamaan ja kalustamaan yhtä kesäkotia Ruissaloon. Siellä satojen tulppaanien, narsissien ja perennojen lisäksi olivat makoisat vadelmat, jotka laitettiin tarkkaan talteen niin kuin mustikatkin. Äidin ja Isän kanssa olimme oppineet käymään marjassa ja sienessä Karhunojalla. Voimme olla mustikassa koko päivän isän ollessa toimistossaan Turussa – isä vei lähtiessään metsään ja haki takaisin tullessaan. Seuraavana aamuna saatoimme lähteä Turun torille myymään marjoja.

Perhe koki suuren surun kun Liisa-sisaremmme kuoli auto-onnettomuudessa toukokuussa 1968. Äiti ja Isä olivat muuttamassa minun tavaroitani opiskelukämpästäni tulevaan kotiini kun viesti onnettomuudesta tuotiin meille Helsinkiin. Tämä muutti Äidin elämän pitkäksi aikaa. Viikon välein perheessä vietettiin hautajaiset ja häät. Näitä valintoja ei tehdä itse.

Vaikka Äiti sai tietää muutaman kuukauden kuluttua, että Maurin ja minun kotiimme odotellaan vauvaa, kaipasi Äiti Liisaa. Vuorollaan perustivat muutkin lapset perheensä ja Äiti ja Isä jäivät kahden. Lastenlapset vv. 69-79 saivat hänet ajattelemaan eteenpäin ja uskon, että se, että hän voi varustella meidän lapsiamme oli sopiva tapa päästä irti pahimmasta surusta.

Muut sisarukseni asuvat Turussa ja minun perheeni ensin Helsingissä ja nyt jo 35 vuotta Lappeenrannassa. Mummulassa käydessämme kokoonnuimme aina syömään koko joukolla Äidin ja Isän luokse. Pitkä pöytä siellä oli, mutta eivät kaikki 2+17 mahtuneet samaan pöytään, vaan lapset saivat syödä tyttöjen huoneessa. Tullessamme pitkästä matkasta ilta myöhällä perille,

tunsin miten Äiti oli tehnyt kaikkensa, siivonnut ja leiponut jotta lasten oli mukava tulla kotiin.

Vuosia Äiti ja Isä eleivät kahden. Isä hoiteli luottamustehtäviään ja äiti pääsi joskus erilaisiin tilaisuuksiin, jotka tuntuivat virkistävän häntä. Äiti jäi liiksi neljän seinän sisälle kotona olevien tekemättömien töiden keskelle kuten monet kotiäidit, joilla ei ole esim. työstä tullutta ystävien verkostoa. Mutta kun kevät koitti ja pääsi Ruissaloon rapsuttamaan, kuopimaan maata, puutöihin ja vaikka katon siivoukseen voimat palasivat-hemoglobiinit nousivat vaikka eväänä olisi ollut vain voileivät, munkkipussi ja kahvitermari.

Äiti oli tekijä. Hän ei istunut telkkarin vieressä eikä lukenut kirjaa, ei kävellyt joutavia, vain Turun ja Göteborgin välisessä kävelymaaottelussa. Silloin suoritimme monet kultamerkit ja Turku voitti! Mitä hän oikeastaan oli toivonut itselleen, sitä tuskin kukaan tietää. Hän eli muita varten, ei pyytänyt eivätkä toiset kysyneet. Hänen elämäntyönsä oli kasvattaa lapset joista hän oli ylpeä. Kiitos siitä, että saimme monet esimerkit elämäämme varten ja kiitos rukouksista, jotka ovat kantaneet meitä kaikkia koko elämämme.

Isän kuolinvuoteen äärellä Äiti katsoi viimeisen kerran Isän sinisiin silmiin, jotka sulkeutuivat kesällä -91. Äidin piilevä sairaus hiipi esiin syksyllä. Äiti ei varmasti osannut ajatella vielä, mitä hänen elämästään voisi jatkossa tulla, kun hän menehtyi sairaskohtaukseen maaliskuun 31. päivänä 1992.

Lappeenrannassa 29.3.2007- melkein päivälleen 15 vuotta Äidin kuoleman jälkeen

Päivi Hannikainen, Esan, Tuijan ja Kalle isosisko

PS. Terveiset kaikille serkuille ja pikkuserkuille. Ota yhteys puhelin 040-5566158 tai sähköpostitse paivi.hannikainen@gmail.com

Leipuri-insinööri Ulla

Silmiini nousee kuva luokasta, jossa pidän oppituntia. Yhdeksäluokkalaiset miettivät tulevaisuuttaan etsien ammattien maailmasta itselleen mahdollisesti soveltuvia. Pikkuserkukset Kaukjärven vaalea Kati ja ruskeasilmäinen Ulla selaavat keskiasteen opasta ja laskevat pisteitään. Nokkahuilisti Katilla ja trumpetisti Ullalla ei vielä ole kiirettä valintoihin, sillä molemmat ovat menossa lukioon Forssaan.

Pari vuotta myöhemmin kotikeittiössämme soi puhelin: ”Onkohan Matti kotona?” tiedustelee tutunomaisen äänen omaava nimetön soittaja. Odotellessani poikaani alakerran puhelimeen nousee silmiini kuva tuosta yhdeksäluokkalaisten joukosta ja kysäisen: ”Mitä sinulle Ulla kuuluu?” Ullan ja Matin tiet olivat kohdanneet. Seuraavana vuonna eli lakkiaisvuotenaan Ulla oli kevään ja kesän pyöräkuormaajan kuljettajana asfalttitoissa opiskelurahoja tienaaamassa. Rohkea tyttö ja aikaansaapa. Matin valmistuttua rakennusmestariksi nuorten tie vei Karkkilaan, jossa Matti toimi Högforsin tehdaskiinteistöjen vastaavana. Ulla opiskeli Kotkassa puutalousinsinööriksi voidakseen jatkaa vanhempiensa Eeva ja Erkki Lehtokannaksen perustaman Forssan Kyllästämön yritystoimintaa. Sitten tulikin jo muutto takaisin Tammelan Kaukjärvelle. Häitä tanssittiin Lounais-Hämeen Pirtissä Saarenmaan valssin tahdissa. Oli aika Ulla ja Matti Saarenmaan perheelle sekä utteralle työlle.

Syntyi esikoinen Ville, nyt jo syksyllä yläasteelle siirtyvä ”matemaatikko”. Sinisilmä pellavapää. Syntyi siroakin sirompi Elli, ”kielifriikki” koululainen. Suklaasilmä kiharapää. Syntyi Olli, isän syntymäpäiväpoika. Loppiaislapsi suklaasilmä.

Kaukjärven entinen kunnalliskoti ”Hourula” tuli myyntiin. Ulla ja Matti tutkivat tuon suuren talovanhuksen kunnan todeten sen perusteiltaan terveeksi ja ostivat talon. Alkoi vuosia kestävä remonttikausi. Talo on kaksisiipinen, joten aluksi korjattiin huone kerrallaan alakerran toista siipeä. Asuttiin vinttikerroksessa ja vähin erin päästiin alakertaan. On siinä tehty pitkiä päiviä, ensin pitkää päivää kyllästämissä ja sitten kotiremonttia. On kelvannut tehdä, kun sekä Ulla että Matti ovat käsistään käteviä ja varsinkin hyvähermoisia. On etsitty ja löydetty kauniita vanhoja huonekaluja, jotka on sitten itse kunnostettu. Ulla meni opiskelemaan verhoilua sekä tiffany -työtä voidakseen entistää edullisesti hankittuja rikkoontuneita huonekaluja. Nuoret ostivat vielä naapuritontilla sijainneen vanhan kunnalliskodin saunarakennuksen, joka oli välillä toiminut pizzeriana sekä tinapajana. Sauna on kokenut uudelleen syntymisen ja palvelee tilaussaunana ja mukavana kokous- ja juhlapaikkana. Ulkona on iso lämminvesiallas sekä kärrysauna. Olipa hauska elämys kiertää Mustialan kuninkaankartanon

maisemia ja saunoa samalla. Traktori pysähtyi sopivasti uimarantaan.

Nyt viimeistellään jo Hourulan toista siipeä ravintolaksi. Loppusilauksella on kiire, sillä eräs suvun henkilöistä viettää keväällä syntymäpäiviään. Saa sitten nähdä, kulkeeko hän kukkaseppele päässään kärrysaunan kyydissä vai saunooko Tiilituvassa polskutellen lämminvesialtaassa vai istuuko vastavalmistuneessa ravintolasalissa Sinisessä talossa.

Miniä - Ulla kokkaa ja leipoo pidot. Siis huomaat, että insinööristä onkin kehkeytynyt leipuri ja kokki. Ullan leipä tunnetaan nimellä Himmekylän leipä. Himmee tulee tietystikin Hourulasta vanhan talon muistoksi. Ulla on koonnut tietoja talon historiasta, asukkaista ja työntekijöistä. Hän on kutsunut kaukjärveläisiä asukkaita haastateltaviksi, ja historiateos on jo oikolukuvaiheessa. Upeaa.

Anoppina voin vain todeta kahden työmyyrän kohdanneen toisensa. Kunnioitan heidän ahkeruuttaan ja luovuuttaan. Toivon kaikkea mahdollista hyvää utteralle yrittäjäperheelle.

Ullan anoppi

Suku: Ullan vanhemmat Eeva Lehtokannas os. Heikkilä + 2003 (Eevan äiti Selma Heikkilä os.Karlsson) ja Erkki Lehtokannas. Ullan tädit Iris Ahonen os. Heikkilä ja Irma Heikkilä sekä eno Eero Heikkilä + 1995

**Himmeekylä
Tammela Kaukjärvi
Kuumakuja**

PÄÄRAKENNUS: 60-paikkainen tilausravintola
päärakennuksessa

TIILITUPA: tilausauna ulkoilma-altainen ja
kokoustiloihin

KÄRRYSAUNA – URHO: saunaleikki halki
Tammelan uimarannoille tai
talvisin avannolle

Oiva paikka juhlimiseen ja virkistäytymiseen

TERVETULOA
t. ULLA & MATTI
p. 050 5174496

Lue lisää: www.himmeekyla.fi

Hämeen maakunta- menuu ehti ensin

Iloisia uutisia kantaisän mailta Lounais-Hämeestä

Vanhan Värjärin ravintoloitsijan Veli-Matti Koski on innolla ollut kehittämässä ensimmäistä HämeMenua. Hämäläiset ovat nopeita, kun "toimeen tartutaan". Ensimmäisenä maakuntana Suomessa Häme lanseerasi oman Taste of Finland provinssiravintolakonseptin, jonka tarkoituksena ja tavoitteena on suomalaisen ruokakulttuurin edistäminen.

HämeMenua pääsee nauttimaan Forssassa ravintola Vanhassa Värjärissä, Tammelassa Vanhassa Norrissa sekä Hämeenlinnassa Vanajanlinnassa ja Riihimmen Lehmushovissa.

Lämpimät onnittelumme Veli-Matille!

Eero
eero.nikula@luukku.com

Sisko ja sen veli

Vaitän kiven kovaa muistavani sen toukokuisen hetken, kun kannoimme vastasyntyneen veljeni Henrin kotiin naistenklinikalta Helsingissä. Olin 3-vuotias ylpeä isosisko. Henri oli perheemme toinen ja viimeiseksi jäänyt tulokas. Kaksin aina kauniimpi ja siitä päivästä alkoi pikkuveljen alituinen kiusaaminen, johon kyllästyin, kun huomasin pojalla olevan voimia vastustaa.

Vartuimme Helsingin Paloheinässä lapsiystävällisellä alueella. Kesät vietimme sukumme kesäpaikassa kummitusmaisessa, mutta kuvan kauniissa hirsihuvilassa Katumajärven rannalla. Paikkaa kutsuttiin nimellä Katuma, ja Katumaa emännöi isoäitimme Leena Nikula-Baumann. Isoäidillä oli aina tarinoita kerrottavana iltapäivä sherryn puitteissa monen sukupolven takaa. Hänen vilkkaan mielikuvituksensa ansiosta tylsät sukupolvien takaiset tarinat muuttuivat ajatuksissamme mielenkiintoisiksi ja jännittäviksi.

Katumalla viihtyivät myös serkkuni ja sukujuhlia, kuten myös muitakin juhlia tuntui olevan harvase viikonloppu. Isoäitini Leena ”Lendu” oli erittäin vieraanvarainen ja lämminsydäminen. Muistan kun hän kerran kuljetti bussilastillisen ystäviään Helsingistä Katumalle ja kesti heitä kokonaisen viikonlopun. Katumalla kävi myös liuta ulkomaalaisia vieraita, suurimmaksi osaksi Sveitsistä, jonne juuremme juontavat isoisäni Jörg Baumannin kautta.

Rakastamme veljeni kanssa Katumaa ja niitä ikimuistoisia hetkiä, joita olemme siellä viettäneet. Joka vuotiset rapujuhlat ovat perinne elokuun auringon laskiessa. Isoäitini kuoltua isäni Olai” Olli” kunnosti Katuman ja muutti Helsingistä vaimonsa kanssa Katumalle. Axel Albinin(isoisoisoisäni)valokuva komeilee hirsihuvilan seinällä.

Veljeni Henri on nyt miltei 20-vuotias tämän kevään abiturientti. Hän suoritti lukion kunnialla loppuun, vaikkei häntä tenttikirjat tuntuneet puhuttelevan lainkaan. Olen ylpeä hänestä kuitenkin, sillä hän kirjoitti vasten Baumannien heikkoja matematiikanlahjoja cum laude approbaturin lyhyestä matematiikasta. Korostan ettei menestys lukiossa ollut päätä huimaava. Henri suunnittelee kovasti tulevaisuuttaan, mutta aluksi hän suuntaa armeijan harmaisiin kasvamaan mieheksi. Meidän sisarusuhde on vuosien ja iän karttuessa muuttunut erittäin läheiseksi. Veljeni on ihminen, josta joka päivä ilmenee jotain uutta ja mielenkiintoista. Arvostan hänen vahvaa luonnetta ja vankkoja, näkemyksellisiä mielipiteitään.

Itse olen 23-vuotias nykyisin Helsingin Kalliossa asuva nuori nainen. Veri vetää ulkomaille tuon tuosta, ja niinpä olen tehnyt pyrähdyskiä työskennellen ja opiskellen Euroopassa lähinnä saksankielisissä maissa. Valmistun vuoden sisällä liiketalouden tradenomiksi. Olen erittäin

Eero, Maiju ja Anniina

kunnianhimoinen ja toivon tulevaisuudessa työskenteleväni vastuullisissa tehtävissä ulkomailla markkinoinnin parissa.

Ensin haluan hengähtää hetken ja nauttia nuoruudestani, sillä sen koen vain kerran.

Anniina Baumann (s.1984)

Olai Baumannin tytär

Akseli Nikulan sukuhaara

Little Italy nyt Helsingissä!

pub. 09-8568 5680

Herkullisia pihvejä ja pizzoja nyt myös La Famiglia Cellarista.

pub. 09-8568 5685

Keskuskatu 3, Helsinki • www.center-inn.fi

Valokuvista

Vanhat valokuvat kertovat ja uudetkin. Siksi sukuseura on hankkinut ulkoisen 320Gt:n kiintolevyn sukuseuran kuvien keräämistä ja säilyttämistä varten.

Tarkoituksena on että kuvat olisivat käytettävissä sukuseuran julkaisuissa. Keräämällä ne nyt yhteen, saadaan ne nyt paikkaan josta ne ovat helpommin haettavissa tulevia tarpeita varten.

Valokuvia on kertynyt ihan hyvin, suurin osa on Nikulan Eeron sukuhaarasta. Mikä onkin luonnollista tietäen Eeron aktiivisen toiminnan sukuseurassa. Viimeksi sain noin kymmenen vanhaa valokuvaa Juovin perheeltä, jotka ovat arvokas osa suvun kuvalliseen historiaan.

Kuten kaikissa asioissa eilinen on jo tänään historiaa. Eli kaikkien valokuvien ei tarvitse olla kuvia jotka kertovat vanhoista ajoista. Onkin hyvin mielenkiintoita nähdä kuinka me ja perheemme toimimme ja olemme toimineet viime vuosikymmeninä. Kaikkia tällaisia kuvia me tarvitsemme.

Valokuvissa olisi tärkeää olla tiedot tilanteesta, henkilöistä ja paikasta. Myös ajasta koska kuva on otettu. Jälkipolvia ajatellen olisi myös hyvä, jos olisi tiedot tai tarina valokuvaajastakin.

Valokuvien tekijänoikeuksista. Kaikkia valokuvia koskevat tekijänoikeudet. Lähettämällä kuvanne lehdessä julkaistavaksi annatte luvan käyttää kuvaa maksutta ko. julkaisuissa. Ellei toisin kirjallisesti mainita. Tämä onkin ainoa tapa koska sukuseuralla ei ole mahdollisuutta maksaa korvauksia kuvista.

Pyydämme myös että liittäisitte kuvien mukaan kirjallisen luvan kuvien käytöstä myös myöhemmissä julkaisuissa. Tällöin voimme kertoa myös kuvien kautta sukumme vaiheista ja sukumme jäsenistä.

Mallia luvan pohjaksi voi pyytää Nikolai Ylirodulta osoitteesta nikolai@mpoli.fi

Lopuksi vielä valokuvauksesta Tunnetuin 1900 luvun valokuvaaja Ansel Adams sanoi 1940, että valokuvan ja valokuvaajan suurin tehtävä on tehdä todellisuus näkyväksi.

Terveisin Matti Ylirotu

Lehden toimituskunta

Ilmestyneen lehden päätoimittajana toimi Ilma Ylirotu, taiton toteutti Nikolai Ylirotu ja kuvavastaavana toimi Matti Ylirotu.

Toimituskuntaan kuuluivat Osmo Björkman, Eero Nikula, Olai Baumann, Irmeli Tolonen ja Jeremias Ylirotu

Tuleva lehti ja sen sisältö

Tuleviin lehtiin tarvitsemme teiltä jutun aiheita, tarinoita, ja kuvamateriaalia. Nämä voitte lähettää Irmeli Toloselle, osoitteeseen irmeli.tolonen@kolumbus.fi.

Mikäli ette pysty toimittamaan materiaalia sähköisessä muodossa, olkaa yhteydessä toimituskuntaan, jotta voimme sopia materiaalin toimittamisesta tapauskohtaisesti.

Toimituskunta

Osoitteita ja lisätietoa

Sukuseuramme hallituksella on luotu ryhmäsähköposti jonne voi lähettää koko hallitukselle tarkoitettua postia. Osoite on cgc@mpoli.fi

Sukuseuran omat www-sivut löytyvät osoitteesta <http://www.metroli.fi/cgc>.

Sukuseuran sivujen ylläpitoon liittyvissä asioissa ottakaa yhteyttä minuun, nikolai@mpoli.fi.

Sukupuun sähköinen versio löytyy osoitteesta <http://lgh.vidingsjo.se>. Sivut toimivat Internet Explorer -selaimella.v

Em. sivuja ylläpitävään Stefaniin voi ottaa yhteyttä osoitteeseen ulfstefan.nystrom@spray.se

Nikolai Ylirotu

Pinssejä ja pöytäviirejä vielä saatavilla!

Nikolai Ylirodun suunnittelemaa sukuseuran vaakunaa kantavia pinssejä ja pöytäviirejä on vielä jonkin verran jäljellä. Näistä voi kysellä lisää Ollilta tai Eerolta.

Hallituksen yhteystiedot

Olli Baumann

Pitkänientie 39, 13270 Hämeenlinna
0500 665418 / olai.baumann@center-inn.fi

Osmo Björkman

Koivurannan 13, 04400 Järvenpää
0504402632 / osmo.k.bjorkman@kolumbus.fi

Ilona Hannikainen

Jääskeläntie 31 A, 02660 Espoo
09 57144850
ilona.hannikainen@kaapeli.fi

Jukka Hovila

Halmetie 10 A, 33470 Ylöjärvi
0400 196003 / Jukka@olotila.net

Markku Juovi

Pakkala Tölli, 03850 Pusula

Pentti Juovi

Alkutie 29-35, 00660 Helsinki
0505257632, 097245646

Håkan Karlsson

Andersby, 07870 Skinnarby
0400305712 / hakan.karlsson@dnainternet.net

Tuija Koski

Saarelankatu 6 B 11, 30100 Forssa
0505734230, 034351106

Eero Nikula

Torrontie 180, 30100 Forssa
050 5909124 / eero.nikula@luukku.com

Kalevi Malminen

Liedonperäntie 349, 21430 Yliskulma
02 4875861

Marja Manninen

Päijänteenkatu 1 A 25, 15140 Lahti
037515134

Seppo Manner

Suotie 44, 05200 Rajamäki
0400 452648, 09 2900554

Veijo Manner

Pekontie 7 C, 01900 Nurmijärvi
050 5140605 / vemarja@dlc.fi

Hely Ojalainen

Karistimentie 2 F 151, 00920 Helsinki
0503805639, 093493568

Irmeli Tolonen

Lapilantie 25 A 4, 04200 Kerava
0400754943, 092942457
irmeli.tolonen@kolumbus.fi

Aarre Tuomisto

Keskikatu 4 A 9, 04200 Kerava
0407154032 / aarre.tuomisto@kolumbus.fi

Veijo Vironen

Vanha Nurmijärventie 15, 01670 Vantaa
040 5094288 / veijo.vironen@luukku.com

Pirjo Vironen-Saarinen

Vantaanjänne 2 B 10, 01730 Vantaa
050 5506503 / pirjo.vironen-saarinen@vantaa.fi

Ilma Ylirotu

Albertinkatu 1, 03100 Nummela
050 5488517 / ilmatti@mpoli.fi

Nikolai Ylirotu

Lahnustankaari 21, 03400 Vihti
050 5747397 / nikolai.ylirotu@metropoli.fi

C. G. Carlsonin sukuseura ry. Tammela

Sukuseuran perinteinen kesäpäivä pidetään lauantaina heinäkuun 7. päivänä 2007 kantaisän kotitahuvilla Tammelan Torrolla.

Ohjelma

Kokoontuminen Torron kappelissa, (Pursiontie 25) klo 11.00

Tervetuloa kappeliin Eero Nikula
Runon ja musiikin hetki Päivi Hannikainen, Jukka Hovila

Siirtyminen ja kokoontuminen Nikulassa klo 12.15

Yhteinen lounas
Tutustuminen Nikulan taloon
Käynti Torronsuon kansallispuistossa
Iltapäiväkahvit

Osallistumismaksu 25• aikuisilta ja alle 15 vuotiaat lapset ilmaiseksi
Maksut suoritetaan C.G. Carlssonin sukuseuran tilille 200918- 5022.
Muista laittaa osallistujien nimet liitetiedoksi pankkiin.

Pyydämme ystävällisesti **ilmoittautumaan 27.6.2007 mennessä:**
(ilmoitathan myös mahdolliset ruoka-allergiat)

Irmeli Tolonen: irmeli.tolonen@kolumbus.fi ☎ puh.0400- 754943
Eero Nikula: eero.nikula@luukku.com ☎ puh.050-5909124

Ajo- ohje Torron kappelille:

Forssa – Somero tietä Forssasta 2 tieltä päin ajettaessa n.10 km, jolloin musta viitta oikealle:
Kyläkappeli. Somerolta keskustasta tultaessa n. 11 km, jolloin musta viitta vasemmalle:
Kyläkappeli. Sen jälkeen n.200m.

Lisätietoja ajo-ohjeesta Eero Nikula puh.050- 5909124

Tullaan tutuiksi
Lämpimästi tervetuloa
Sukuseuran hallitus

PS. Seuran puheenjohtaja ja sihteeri vievät kukkatervehdyksen esivanhempiemme haudalle
Tammelan hautausmaalla klo 10.15.

mainio

Www-, extra- ja intranet-sivustot, graafiset palvelut, koulutus ja konsultointi.

Yhteydenotot: mainio@mainiomedia.org tai +358 50 57 47 397